

## Arrest

nr. 309 367 van 8 juli 2024  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: op het kantoor van advocaat Z. CHIHAOUI  
Landsroemlaan 40  
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2024 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers aanwezigheid in het Rijk werd vastgesteld toen hij op 16 oktober 2003 onder bevel tot aanhouding werd geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 15 maart 2006 tot een gevangenisstraf van veertien maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 17 oktober 2006 werd verzoeker gerepatrieerd naar Marokko.

Verzoeker, die in Marokko in het huwelijk trad met een vrouw die tot een verblijf in het Rijk was gemachtigd, kwam op 30 september 2007 het Rijk binnen met een visum type D.

Op 12 oktober 2007 diende verzoeker, in functie van zijn echtgenote, die de Belgische nationaliteit had verworven, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

Verzoeker werd op 31 maart 2010 onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens poging tot moord.

Op 6 mei 2010 werd verzoeker vrijgesteld.

Verzoeker werd op 5 juni 2016 onder bevel tot aanhouding geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 28 mei 2019 werd verzoeker onder voorwaarden vrijgesteld.

De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 19 maart 2020 tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 31 augustus 2020 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 247 537 van 15 januari 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Verzoeker diende, met de hulp van een gevolmachtigde, op 26 mei 2021, in functie van een minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 24 november 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoeker diende, met de hulp van een gevolmachtigde, op 8 november 2023, in functie van een minderjarig kind, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 13 februari 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Op 11 maart 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor zes jaar. Tegen voormelde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 maart 2024 dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 303 649 van 25 maart 2024 het beroep verwerpt. Tegen voormeld inreisverbod dient verzoeker eveneens een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 314 498.

Op 25 april 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 23 mei 2024 de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 308 350 van 14 juni 2024 eveneens weigert de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 27 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980*

*Aan de Heer, die verklaart te heten:*

*naam: [O.]*

*voornaam: [A.]*

*geboortedatum: 25.10.1981*

*geboorteplaats: [A.]*

*nationaliteit: Marokko*

*Werd op 24.03.2024, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° - 12°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Op 25.04.2024, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 24.05.2024 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 03.06.2024 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 14.06.2024.

De verwijderingsbeslissing van 12.03.2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 12.03.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 12.03.2024 werd de beslissing 'bijlage 13 septies' aan de betrokkene betekend en op 25.04.2024 diende hij een asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 6 jaar dat hem betekend werd op 12.03.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 12.03.2024 werd de beslissing 'bijlage 13 septies' aan de betrokkene betekend en op 25.04.2024 diende hij een asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, P. A. adviseur de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de betrokkene, O., A., te weerhouden in vanaf 26.06.2024 in het gesloten centrum."

## 2. Over de rechtspleging

### 2.1 De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

*kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad er evenwel niet in alle omstandigheden toe is gehouden op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en in voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

2.2 De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

### 3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3.2 De bestreden beslissing steunt op artikel 52/3, §3 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.”*

Uit voornoemde bepaling blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij dient af te zien *“van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel”* en dat de uitvoerbaarheid ervan wordt opgeschort.

In de bestreden beslissing wordt dus terecht gesteld dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, van 11 maart 2024, opnieuw uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 11 maart 2024 een annulatieberoep ingediend bij de Raad die bij arrest nr. 303 649 van 25 maart 2024 het beroep heeft verworpen. Tegen voormeld arrest heeft verzoeker geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad enkel vaststellen dat voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten definitief in het rechts-verkeer is.

Verzoeker heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 april 2024. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 mei 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 308 350 van 14 juni 2024 wederom weigert de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Krachtens artikel 52/3 § 3 van de Vreemdelingenwet wordt het bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de verwijderingscomponent van de bijlage 13septies, opnieuw uitvoerbaar na het arrest van de Raad van 14 juni 2024 met nr. 308 350 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De vordering, in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2024, dat inmiddels definitief in het rechtsverkeer is, is onontvankelijk.

### 4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

#### 4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

#### 4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

##### 4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

In casu werd verzoeker ondergebracht in het gesloten centrum van Merksplas, wat een plaats is zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed.

Tevens toont verzoekers advocaat ter terechtzitting aan dat het verzoekschrift en de stukken werden verstuurd naar de Raad, via de Jbox op 2 juli 2024 om 23:57 en de vordering bijgevolg werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

#### 4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

##### 4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

##### 4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingen-wet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna:

het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na theoretische beschouwingen over de voormelde artikelen en het zorgvuldigheidsbeginsel zet verzoeker het volgende uiteen:

#### *“DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPECE*

*L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 tel qu'interprété Votre Conseil, impose de tenir compte des droits fondamentaux consacrés par les instruments juridiques internationaux liant l'État belge et très spécifiquement de la vie familiale des personnes faisant l'objet de la mesure d'éloignement en question.*

*En l'occurrence, tel qu'il sera exposé à la lumière de l'article 8 de la CEDH ci-dessous, la partie adverse n'a pas tenu compte de la vie familiale du requérant et n'a pas analysé sa situation en conformité avec les exigences de l'article 8 de la CEDH consacrant le droit à la vie privée et familiale.*

*Dans ce contexte, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, l'article 8 de la CEDH, l'article 3 de la Convention des Nations-Unies relative aux droits de l'enfant, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatifs à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que le principe de minutie n'ont pas dûment été respectés.*

*De la protection de la vie privée et familiale du requérant*

*En l'espèce, le requérant fait valoir son droit au respect de sa vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH.*

*Le requérant jouit, au sens de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, d'une vie familiale dès lors qu'il forme, avec ses trois enfants et sa femme, une famille nucléaire au sens de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme. En ce sens, il bénéficie de la protection offerte par l'article 8 de la CEDH.*

*La vie familiale du requérant a un caractère bien établi. En témoigne son mariage de 18 années avec son épouse, duquel sont nés les trois enfants du requérant. En sus, le requérant et sa compagne résident en Belgique depuis l'année 2007, soit depuis 17 ans. Leurs enfants sont, de plus, tous trois nés en Belgique.*

*La décision attaquée ayant pour visée son éloignement du territoire belge, vers le Maroc aura pour effet de le séparer de ses trois enfants qui sont respectivement âgés de 17, 14 et 12 ans. Les enfants du requérant sont donc mineurs et ne pourraient souffrir l'éloignement de leur père à un âge si jeune et qui requiert la présence de la figure paternelle que le requérant représente pour eux.*

*En ce sens, l'expulsion du requérant entraînera inévitablement une séparation des enfants avec leur père. Cette séparation forcée, dont la durée est a minima de 6 ans au vu de l'interdiction d'entrée dont le requérant a fait précédemment l'objet et qui est toujours d'application, est contraire à l'intérêt supérieur de l'enfant.*

*Il est essentiel de reconnaître que l'absence de longue durée du requérant de la vie de ses enfants affaiblira non seulement les liens familiaux, avec son épouse et ses enfants, mais aura également des conséquences significatives sur le développement émotionnel et psychologique des enfants.*

*L'impact de cette séparation devait être évaluée par rapport aux motifs invoqués dans la décision attaquée. Et ce, à plus forte raison lorsque l'intérêt des enfants doit être considéré en priorité conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme.*

*En effet, la CEDH a en effet jugé que, lors de la prise d'une décision de résidence qui pourrait porter atteinte au droit à la vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH, l'État doit prendre en considération l'intérêt supérieur des enfants. La Cour est allée jusqu'à affirmer que dans toutes les décisions impliquant des enfants, leurs intérêts sont d'une importance capitale<sup>21</sup>.*

*De plus, la Cour examine explicitement le meilleur intérêt et le bien-être des enfants, notamment la gravité des difficultés que les enfants du demandeur sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel le demandeur est expulsé. Cela inclut également la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays d'accueil et le pays de destination<sup>22</sup>.*

*La Cour a confirmé que le meilleur intérêt des enfants mineurs doit être pris en compte lors de la prise de décisions concernant l'expulsion d'un parent, y compris les difficultés liées au retour dans le pays d'origine du parent<sup>23</sup>.*

*Bien que les demandes soient généralement présentées par la personne expulsée, la Cour a précisé que l'expulsion porte atteinte non seulement aux droits de la personne expulsée, mais aussi à ceux des membres de la famille laissés derrière, affectant ainsi l'ensemble de la famille et non seulement le demandeur individuel<sup>24</sup>.*

*En sus, et tel qu'exposé sous les principes, Votre Conseil avait jugé ce qui suit relativement à une affaire où l'éloignement du père d'une famille était en jeu et où aucune analyse n'avait été effectuée concernant l'existence de la vie de famille de ce dernier :*

*3.5.4 Il ressort du dossier administratif qu'avant la prise de l'acte attaqué, la partie défenderesse avait connaissance de la reconnaissance de paternité du requérant à l'égard de sa fille, notamment via les documents annexés à la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois, introduite le 1er août 2011, sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. Or, Il n'apparaît ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris cet élément en considération lors de la prise de sa décision. Dès lors, il ne ressort nullement des éléments de la présente affaire, ni que la partie défenderesse a pris en*

compte l'existence de la vie familiale du requérant ni, a fortiori, que la même partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle du requérant, et a, notamment, vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant, de sa compagne et de sa fille, ailleurs que sur le territoire belge.

Le Conseil estime donc, suite à un examen *prima facie*, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme doit dès lors être considérée comme sérieuse ». (Nous soulignons).

Concrètement, le requérant apporte à la cause divers documents démontrant que la séparation des enfants de leur père, et de l'épouse du requérant avec ce dernier, aura de conséquences graves sur leur santé mentale et en ce qui concerne les enfants, leur bon développement :

Le rapport d'un psychologue établissant que l'épouse du requérant souffre d'un PTSD qui ne ferait que s'aggraver en cas de séparation de cette dernière d'avec son époux avec lequel elle vit depuis 18 ans. (pièce 6)

Une lettre de la Directrice de l'école où est inscrite la fille du requérant indique que ces derniers mois la fille du requérant a été affecté par la possibilité que ce dernier soit éloigné d'elle durant une longue période. La Directrice marque son inquiétude quant à l'effet qu'aurait un renvoi effectif. Cette dernière insiste donc sur l'importance que le requérant reste auprès de sa fille à un âge aussi jeune et à un moment aussi crucial qu'est la puberté (pièce 7).

Une lettre a également été rédigé par le Directeur d'école où est inscrit le fils du requérant. Le Directeur est clair et exprime l'importance que le père de ce dernier reste présent dans la vie de son fils. Il met en évidence l'impact énorme et négatif qu'aurait l'éloignement du requérant de son fils (pièce 8).

Le requérant expose diverses photos montrant son attachement envers son épouse et ses enfants mais également de ces derniers envers le requérant (pièce 9).

Le requérant rapporte en sus le témoignage du directeur de prison qui indique que le comportement du requérant n'est plus aucunement problématique (pièce 10).

Concernant les intérêts en jeu, la Cour européenne des droits de l'Homme s'était prononcée de la manière suivante concernant la décision de l'État membre concerné de retirer le titre de séjour de l'intéressé sans effectuer de mise en balance des intérêts avec sa vie familiale<sup>25</sup> :

« 27. Les requérants prétendent que les mesures attaquées ne sauraient passer pour "nécessaires dans une société démocratique".

Le Gouvernement combat cette thèse, mais la Commission y souscrit. D'après elle, les ingérences incriminées revêtaient un caractère disproportionné: les autorités n'auraient pas ménagé un juste équilibre entre l'intérêt des requérants à maintenir leurs contacts et l'intérêt général commandant la défense de l'ordre public.

28. Pour se prononcer sur la "nécessité" d'une ingérence "dans une société démocratique", la Cour prend en compte la marge d'appréciation laissée aux États contractants (voir notamment les arrêts *W. contre Royaume-Uni* du 8 juillet 1987, série A no 121-A, p. 27, § 60 b) et d), et *Olsson* du 24 mars 1988, série A no 130, pp. 31-32, § 67).

Elle admet à cet égard que la Convention n'interdit pas en principe aux États contractants de régler l'entrée et la durée du séjour des étrangers. Selon sa jurisprudence constante (voir notamment les arrêts précités), cependant, la "nécessité" implique une ingérence fondée sur un besoin social impérieux et notamment proportionnée au but légitime recherché.

29. Appelée à contrôler le respect de cette dernière condition en l'espèce, la Cour relève d'abord qu'elle n'a pas à juger en soi la politique des Pays-Bas en matière d'immigration et de séjour des étrangers. Elle ne doit examiner que les ingérences litigieuses, et ce non sous le seul angle de l'immigration et du séjour, mais également par rapport à l'intérêt réciproque des requérants à continuer leurs relations. Comme l'a aussi relevé la Cour de cassation des Pays-Bas (paragraphe 16 ci-dessus), il y a lieu de confronter le but légitime visé avec la gravité de l'atteinte au droit des requérants au respect de leur vie familiale.

Quant au but poursuivi, il faut souligner qu'il ne s'agissait pas en l'occurrence d'un étranger sollicitant pour la première fois son admission aux Pays-Bas, mais d'une personne qui y habitait légalement depuis plusieurs années déjà, qui y avait logement et travail et à qui le Gouvernement n'a pas prétendu avoir quelque chose à reprocher.

En outre, M. Berrehab y avait déjà des attaches familiales effectives : il y avait épousé une Néerlandaise et de leur mariage était issu un enfant.

Quant à l'ampleur de l'atteinte, on doit noter qu'entre M. Berrehab et sa fille existaient déjà depuis quelques années des liens très étroits (paragraphe 9 et 21 ci-dessus), que le refus d'un permis de séjour indépendant et l'expulsion en résultant menaçaient de rompre. Cet effet des ingérences litigieuses est d'autant plus grave que Rebecca, vu notamment son jeune âge, avait besoin de rester en contact avec son père.

Eu égard à ces circonstances particulières, la Cour estime qu'un juste équilibre n'a pas été assuré entre les intérêts en jeu et qu'il y a donc eu disproportion entre les moyens employés et le but légitime recherché. Dès lors, elle ne peut considérer les mesures litigieuses comme nécessaires dans une société démocratique. Elle conclut donc à la violation de l'article 8 (art. 8). » (Nous soulignons).

*Au vu de tous les éléments exposés et se rapportant à la vie familiale du requérant, il devient très clair qu'un anéantissement de la famille entière du requérant occurrerait si ces derniers venaient à en être privé.*

*En l'espèce, la partie défenderesse ne devait pas être sans savoir que le requérant jouissait d'une telle vie de famille en Belgique et se devait par conséquent d'évaluer si l'éloignement du requérant était compatible avec de telles considérations.*

*Or, il apparaît de la décision attaquée qu'il n'est à aucun moment fait référence à la vie familiale du requérant, et donc a fortiori une évaluation de la compatibilité d'une telle mesure avec la mesure d'éloignement.*

*Malgré la présence d'éléments pertinents, la partie défenderesse a omis (i) de vérifier s'il existe une véritable vie familiale entre le requérant, son épouse et leurs enfants, (ii) de procéder à une pondération des intérêts en jeu, et (iii) d'accorder une importance suffisante à l'intérêt des enfants en jeu.*

*Une violation de l'article 8 de la CEDH et de l'article 3 de la Convention des Nations-Unies relative aux droits de l'enfant peut donc être constatée, car aucune enquête n'a été menée sur ces éléments essentiels et par conséquent sur l'existence d'une vie familiale digne de protection consacrée par l'article 8 de la CEDH mais également sur la primauté accordée à l'intérêt de l'enfant.*

*De même, en adoptant une telle décision, la partie défenderesse viole l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 puisqu'elle n'a pas tenu compte de la vie de famille du requérant lors de la prise de la décision attaquée. Il n'apparaît en effet à aucun endroit dans la décision que cela a été pris en compte.*

*Enfin, ont également été violés les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi que du principe de minutie dès lors que la partie défenderesse n'a pas repris les éléments de faits pertinents et ainsi toutes les circonstances de l'espèce et a passé sous silence l'existence en Belgique des trois enfants du requérant mais également du mariage de ce dernier avec son épouse résidant également en Belgique. La partie défenderesse n'a ainsi pas évalué l'impact significatif que le renvoi vers le Maroc aura sur la vie familiale (conjugale et parentale) du requérant digne de protection consacrée à l'article 8 de la CEDH.*

*Pour cette raison, la décision attaquée doit faire l'objet d'une annulation en raison de l'illégalité manifeste dont elle est entachée. :a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve : ”*

4.3.3.2 De artikelen 2 en 3 van deze wet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. In dit geval werd de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 52/3, §3, van de Vreemdelingenwet.

Zoals hierboven reeds vermeld, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, van 11 maart 2024, opnieuw uitvoerbaar is overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de Vreemdelingenwet. Overigens is het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2024, sinds het arrest van de Raad van 25 maart 2024 met nr. 303 649 definitief in het rechtsverkeer.

Verder verwijst de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing legt uit waarom er een risico op onderduiken bestaat, met name omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod en integendeel na de verwijderingsmaatregel van 11 maart 2024 op 25 april 2024 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De conclusie van verweerder dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is, is aldus niet kennelijk onredelijk. De feitelijke en juridische grondslag zijn afdoende en laten verzoeker toe kennis te nemen van de redenen waarom de bestreden beslissing is genomen. Het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Waar verzoeker uitgebreid verwijst naar zijn gezinsleven en het hoger belang van het kind moet worden vastgesteld dat verweerder reeds in de beslissing van 11 maart 2024 (bijlage 13septies) was overgegaan tot een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM en het hoger belang van het kind. Verzoeker heeft reeds een annulatieberoep ingediend tegen voormelde beslissing dat werd verworpen bij arrest nr. 303 649 van 25 maart 2024. In het voormeld arrest kan dienaangaande het volgende worden gelezen:

*“3.3.1.2.1. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert de Raad dat verweerder zorgvuldig heeft onderzocht of deze beslissingen verenigbaar zijn met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft hierbij duidelijk de vereiste belangenafweging gemaakt en heeft geconcludeerd dat de belangen van de Belgische samenleving dienen te primeren op de private belangen van verzoeker en zijn gezinsleden.*

*Verzoeker voert aan dat hij voor langere tijd dreigt te moeten gescheiden leven van zijn Belgische echtgenote en kinderen en benadrukt dat het hoger belang van zijn kinderen in aanmerking moet worden genomen, maar toont hiermee niet aan dat verweerder geen correcte belangenafweging doorvoerde of dat verweerder ingevolge de aanwezigheid van zijn kinderen in het Rijk geen maatregelen kon nemen ter bescherming van de openbare orde. De Raad wijst er hierbij op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot artikel 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) – een bepaling die dezelfde bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM – en 24 (inzake de rechten van het kind) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 reeds het volgende stelde: “Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.” (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, 59). Ook het Grondwettelijk Hof lichtte reeds toe dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Het is ook niet betwist dat verzoeker een belangrijk deel van zijn leven in België in de gevangenis doorbracht. Verweerder heeft hierop gewezen en aangegeven dat verzoekers kinderen inmiddels gewend zijn aan zijn afwezigheid in hun dagdagelijkse leven en aan het feit dat zij op een specifieke wijze (“in een gecontroleerde setting of via videoconferentie, telefoon etcetera”) contacten met hun vader dienen te onderhouden. Hij heeft opgemerkt dat verder contact mogelijk blijft door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en dat de kinderen verzoeker ook kunnen bezoeken in het land waar hij kan verblijven en dat zij er de vakantieperiodes kunnen doorbrengen. Verweerder heeft vastgesteld dat uit niets blijkt dat de ontwikkeling of het evenwicht van de kinderen ernstig zou worden geschaad als gevolg van het feit dat verzoeker niet langer met hen in België kan verblijven. Verweerder heeft correct aangegeven dat “de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen [...] niet dezelfde ontwrichtende impact [heeft] op hun leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).”*

*Verzoeker weerlegt ook de vaststelling niet dat zijn echtgenote zich jarenlang, gedurende zeer lange periodes, alleen diende te beredderen, zodat niet kan worden besloten dat zijn kinderen, ingevolge verzoekers afwezigheid, op materieel vlak iets zullen tekortkomen. Verzoekers toelichting dat bij een van zijn kinderen epilepsie werd vastgesteld wijzigt hier niets aan. Verweerder heeft er ook terecht op gewezen dat verzoeker ook vanuit Marokko zijn gezin in België op materieel en emotioneel vlak kan ondersteunen. Verzoeker geeft aan dat zijn echtgenote onvoorwaardelijk van hem houdt en dat zijn kinderen hem missen, maar toont hiermee wederom niet aan dat verweerder geen correcte belangenafweging doorvoerde. Verweerder heeft er daarenboven op gewezen dat verzoekers gezinsleden er ook kunnen voor opteren om, indien zij een samenleven met hem absoluut nodig achten, met hem in Marokko samen te wonen en hij heeft geduid op grond van welke vaststellingen hij oordeelde dat dit een realistische optie is. Verzoeker toont niet aan dat verweerders overwegingen op dit vlak onjuist of kennelijk onredelijk zijn door de sterke banden die zijn echtgenote en kinderen met België hebben te benadrukken. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers kinderen niet in Marokko naar school kunnen gaan of de nodige medische opvolging kunnen verkrijgen, dat zij vanuit dat land geen contact kunnen houden met vrienden of kennissen of dat de “sociale en culturele gebruiken” die zijn in België leerden kennen een hinderpaal vormen om elders te wonen. Er blijkt evenmin dat verzoekers echtgenote in Marokko niet zou kunnen werken.*

*(...)*

*De uiteenzetting van verzoeker leidt niet tot het besluit dat verweerder naliet een zorgvuldige belangenafweging in het raam van artikel 8 van het EVRM door te voeren en dat zijn besluit dat de private belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan het belang van de samenleving incorrect of kennelijk onredelijk is.”*

De Raad oordeelde aldus in het arrest nr. 303 649 van 25 maart 2024 dat in het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 maart 2024 een zorgvuldige belangenafweging werd gemaakt in het raam van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker in zijn middel opnieuw verwijst naar zijn gezinsleven met zijn echtgenote en

minderjarige kinderen en het hoger belang van het kind, brengt hij geen nieuwe elementen bij die niet reeds werden onderzocht, beoordeeld en gemotiveerd in het bevel van 11 maart 2024 waartegen het annulatieberoep is verworpen bij arrest nr. 303 649 dat thans gezag van gewijsde heeft.

Verzoeker toont aldus prima facie geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het IVRK en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, prima facie niet ernstig.

3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vierentwintig door:

|            |                                                |
|------------|------------------------------------------------|
| N. MOONEN, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken |
|------------|------------------------------------------------|

|             |          |
|-------------|----------|
| T. LEYSEN , | griffier |
|-------------|----------|

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

T. LEYSEN

N. MOONEN